

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: X. A. H.**, zastoupena Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2005, č. j. 56 Az 116/2005 – 29,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) svojí kasační stížností brojí proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 116/2005 – 29 ze dne 12. 9. 2005, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM – 566/VL – 07 – ZA09 – 2005 ze dne 13. 4. 2005, jímž byla zamítnuta stěžovatelčina žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka kasační stížností napadá rozsudek krajského soudu pro jeho nezákonnost a uplatňuje důvod v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a nepřezkoumatelnost podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Namítá, že se krajský soud nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a zda vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a řádně zkoumal, zda jsou splněny podmínky podle ust. § 14 zákona o azylu, neboť je přesvědčena, že v jejím případě byly důvody dány. Ze země původu odešla

z ekonomických důvodů a nyní se obává návratu, neboť věřitelé budou své pohledávky vymáhat zpět. Namítá, že zákon nevymezuje humanitární důvody, konkretizace je ponechána na uvážení správního orgánu, a proto by měly být soudně přezkoumány meze a zákonnost správního uvážení. Protože se krajský soud ve svém rozsudku ztotožnil se závěry správního orgánu, stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Navrhla zrušení napadeného rozsudku, vrácení věci soudu k dalšímu řízení a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozhodnutí č. j. 4 Azs 195/2004 ze dne 1. 9. 2004, podle něhož se v řízení o kasační stížnosti nelze dovolávat posouzení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť o těchto formách azylu nemohlo být v tomto typu řízení rozhodnuto. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka ve správním řízení konstantně poukazovala na to, že zemi svého původu opustila z ekonomických důvodů v roce 1999 a několik roků podnikala na Ukrajině. V červenci 2004 nelegálně vstoupila na území České republiky s úmyslem zde pracovat, aby mohla zaplatit dluh čínskému lichváři, od něhož si zapůjčila peníze na podnikání na Ukrajině a proto si chce legalizovat pobyt v České republice. Z případného návratu do vlasti obavy nemá, vrátit se však nechce. Ve vlasti neměla problémy se státní mocí a neuvedla jiné důvody, pro něž by opustila vlast či podala žádost o azyl. Žalovaný pak ve správním řízení dospěl k závěru, že ekonomické potíže stěžovatelky, na které poukazuje, nebyly zapříčiněny její rasou, náboženským vyznáním, národností, příslušností k určité sociální skupině či zastáváním určitých politických názorů, ale vyplynuly zcela ze svobodného rozhodnutí stěžovatelky podnikat v Evropě, ač s podnikáním v Číně neměla problémy. Shora uvedené důvody neshledal těmi, pro které lze udělit azyl, ale naopak naplňují podmínky ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a žádost stěžovatelky jako nedůvodnou rozhodnutím ze dne 18. 4. 2005 zamítl. Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí žalovaného stěžovatelka napadla žalobou, v níž namítala procesní vady v řízení před žalovaným, konkrétně porušení povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, že se žalovaný vůbec nezabýval danou konkrétní situací stěžovatelky se všemi okolnostmi jejího případu, dále, že nezjistil spolehlivě stav věci, čímž porušil ust. § 46 správního řádu, nevzal v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k případu a nevypořádal se se všemi důkazy. Dále stěžovatelka namítala, že rozhodnutí žalovaného nesplňuje formální náležitosti rozhodnutí, neboť není podepsáno oprávněnou osobou. Kromě toho namítala, že splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu právě z ekonomických důvodů, neboť zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody a proto výklad tohoto pojmu závisí na uvážení správního orgánu. Správní orgán by měl posoudit individuálně každou situaci žadatele a zvážit, zda za určitých okolností nemohou být ekonomické důvody žadatele podřazeny pod § 14 zákona o azylu jako důvody humanitární a meze tohoto uvážení je pak podle stěžovatelky nutné soudně přezkoumat. Krajský soud posoudil žalobní námítky stěžovatelky; porušení ust. § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 5 správního řádu vznesená v obecné rovině a formální námítku týkající se chybějícího podpisu na rozhodnutí neshledal důvodnými a při posuzování věci ohledně neudělení humanitárního azylu konstatoval, že správní orgán nepochybil, pokud neposuzoval naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, když shledal důvodnou aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Rozsudek stěžovatelka napadla kasační stížností.

Stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel, kasační stížnost je podána osobou oprávněnou. Stěžovatelka namítá nesprávné posouzení podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, míří tedy na kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Kromě toho namítá, že žalovaný porušil pravidla o správním řízení (správní řád), když neposoudil důvody, které ji vedly k podání žádosti, ve vztahu k udělení humanitárního azylu, a protože chybí výčet humanitárních důvodů, je nutné soudně přezkoumat meze uvážení správního orgánu, resp. jeho zákonnost. Vzhledem k tomu, že se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, je rozhodnutí nepřezkoumatelné podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v mezích uplatněných kasačních důvodů, vázán důvody kasační stížnosti, přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V logice kasačních důvodů je nejprve nutno se vypořádat s námitkou směřující proti vadám řízení před žalovaným, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, přičemž vadou má být nerespektování některých ustanovení správního řádu a nezhodnocení některých důvodů, které stěžovatelka měla ve správním řízení uvádět. Předně je nutno uvést, že v řízení o žalobě napadla stěžovatelka porušení ustanovení správního řádu tak, že se omezila pouze na jejich reprodukci a nijak tyto námitky neindividualizovala ve vztahu k příběhu, který ve správním řízení uvedla. Proto již přístup krajského soudu, jenž se v rovině mu přezkum alespoň částečně umožňující, touto námitkou zabýval, nutno považovat za hraniční. Namítané porušení procesních pravidel v žalobním řízení i v kasačním řízení ve vztahu k humanitárnímu azylu je z hlediska ustálené rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu zcela nedůvodné. Právní názor na řešení této otázky již Nejvyšší správní soud dříve vyjádřil v jiné věci, např. v rozhodnutí ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 – 90, kde uvedl, že „správní orgán pochybil, jestliže žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, přičemž současně posuzoval důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a výrokem se o nich vyjadřoval. Pokud v řízení o žádosti o udělení azylu vyplýne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona, pak správní orgán bez dalšího, ale pouze ve lhůtě podle odst. 2 téhož ustanovení žádost zamítne. Přezkum provedený krajským soudem za této situace šel na samou hranici akceptovatelné rovnosti účastníků řízení a nelze mu nic vyčíst – žalobní námitku o porušení procesních pravidel ve vztahu k udělení humanitárního azylu posoudil krajský soud s ohledem na shora uvedené správně a nelze mu proto ničeho vytknout.

Shora uvedený závěr Nejvyššího správního soudu předurčuje, že rovněž stížní námitka spočívající v nesprávném posouzení právní otázky ve vztahu k neudělení humanitárního azylu, je nedůvodná. Rovněž neobstojí stížní námitka ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) vytýkající nedostatek důvodů pro rozhodnutí soudu o udělení humanitárního azylu, protože se soud důvody pro udělení humanitárního azylu nezabýval. S ohledem na opakovaně judikovaný právní názor Nejvyššího správního soudu naopak učinil správný závěr o tom, že není nutno posuzovat splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu v případě, pokud je žádost o azyl posouzena jako zjevně nedůvodná.

Poněvadž se důvody kasační stížnosti a námitky v projednávané věci vztahují k otázce splnění podmínek ust. § 14 zákona o azylu, považuje Nejvyšší správní soud za nutné ještě doplnit, že v případě důvodné aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, by se krajský soud otázkou humanitárního azylu neměl zabývat ani tehdy, kdyby tato otázka byla

předmětem některého ze žalobních bodů a tak tomu bylo v projednávané věci. Pokud totiž nebyly, s ohledem na stěžovatelčina tvrzení v průběhu správního řízení, samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, neboť bylo shledáno, že stěžovatelka neuvedla ničeho, co by svědčilo o tom, že by byť jen mohla být vystavena pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, a že její žádost byla opřena toliko o ekonomické důvody, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu dostačující, pak nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodu předvídaného v § 14 zákona o azylu, je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. a) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto krajský soud nepochybil, pokud se jimi věcně nezabýval i přes jejich namítnutí.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly, a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přesto, že měl ve věci úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu